

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

323.1(439 Bp)(= 91.7)

Szerző: Sy.

Cím: Orosz menekültek templomában

Hely

Idő

"1925"

Személy

Forrás:

Szózat

Helyszám

Bn

1925. 4. 19.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Orosz menekültek templomában

Iskola, templom, könyvtár — a volt óvodában Magyarul tanulnak a kis muszkák

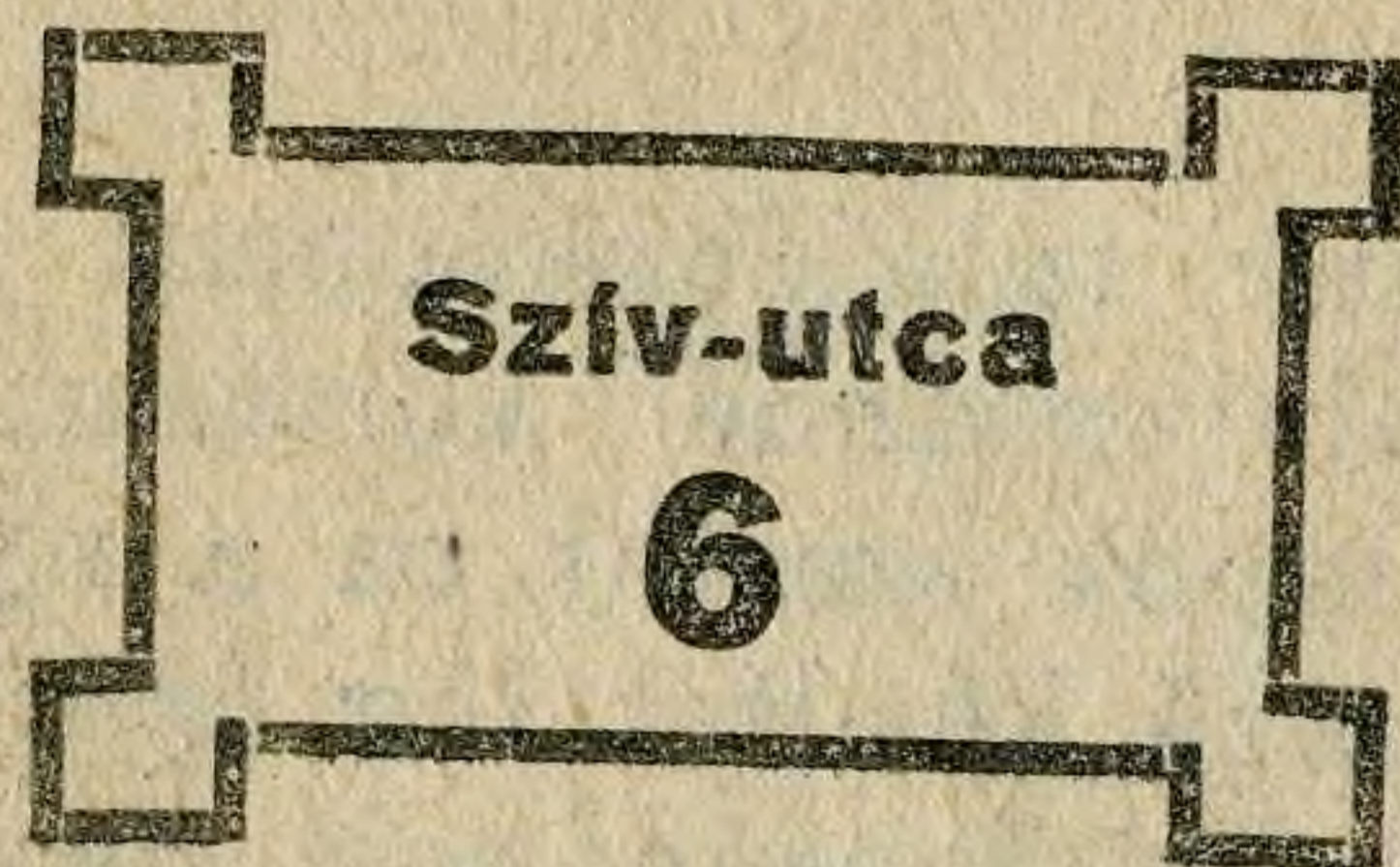
— Gyere el most rögtön — valami érdekeset mutatok! — szólt a barátom, aki valamelyik nap délutánján felkeresett.

Nem nagyon akarta elárulni, hogy hova megyünk, csak címelt vitt magával, véget nem érő mellékutcaikon át. Fényleg, a szürke ház-sorok, komorarcú emberek a gyötört alakok jó átmenetet alkottak az én képzeletem és a — való között.

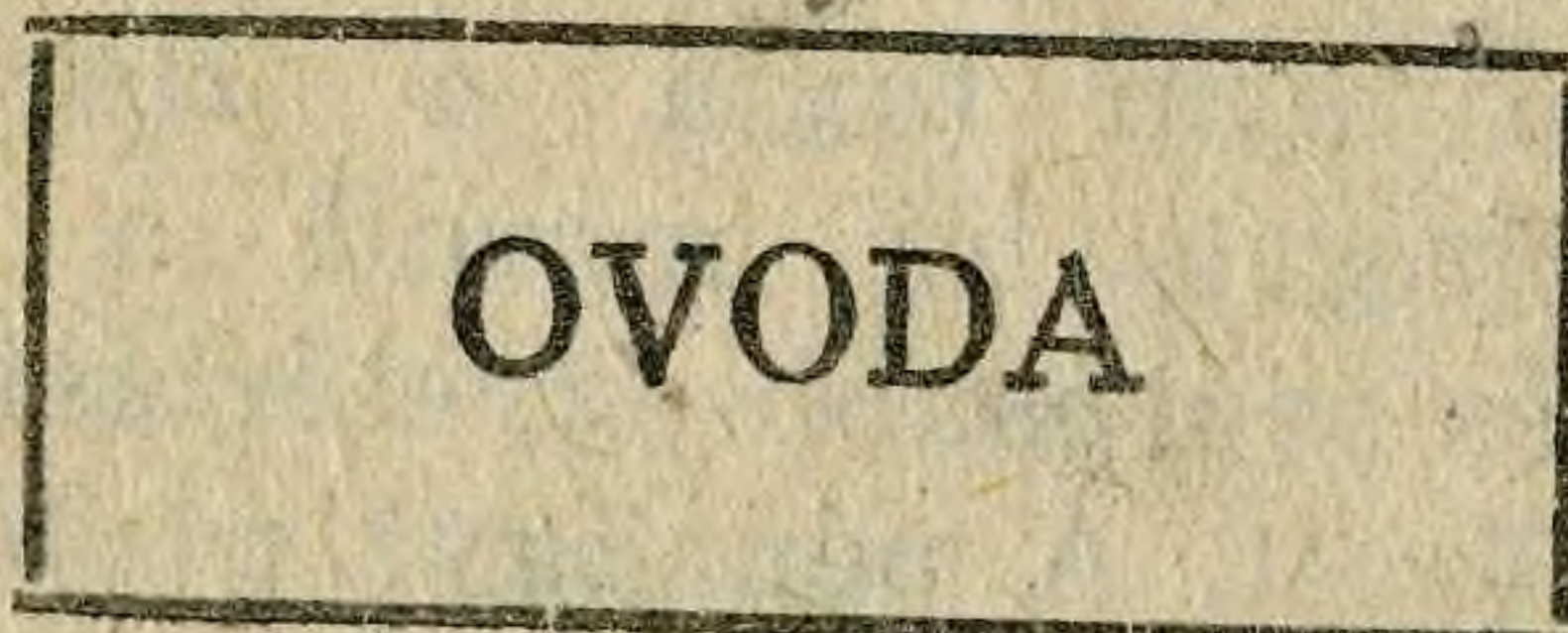
Az orosz templomok! Visszaemlékezem arra a fényre, pompára, kincsre, amelyet a hajdani nagy bírodalom templomainak még a legkisebbike is magában rejtett... Néztem, gyönyörködtem ezekben a templomokban — de nem szerettem őket. A sok dísz, arany, márvány, a sok szín valahogyan elnyomott, eltörpített, leigázott, az énem eltűnt, megsemmisült — de nem az Isten, az istenség előtt, hanem az emberek munkája alatt.

A ragyogó miseruhák, a sok pópa minden istentiszteleten és a gyönyörű ének!

Itt is megtalálom?

Végre a Szív utcába érkeztünk. Semmitmondó, szürke épület előtt állunk meg:

— Itt van a templomuk! — szólt a barátom. Fent, az első emeleten apró kis sötét szobákon megyünk keresztül: mindinkább erősbödőtömjénillat vezet. Halk ének borong át az ajtón. Belépünk.

Kint is sötét van már, az alkonyati fény megtörtén homályosítja be a kis termet, sok apró, imbolygó fényű gyertya, zöld arcok, halk, majd erősbödő ének, lassú mozdulatok...

Szép, krisztusi arcú pópa, dús, fekete szakállal, tipikusan díszes, zöld-arany miseruhában, jobbra-balra egy-egy ministráns, előtte az egész falat borító többajtós oltár, néhány szentkép.

Szemügyre veszem a hívőket. Még kevesen vannak, csak előájtatosság van, a voltaképpeni istentisztelet később kezdődik. Van néhány jólöltözött nő és férfi, vannak láthatóan nyomorgók — de mindnek a kezében a kis gyertya, s mind éhíatosan könyörög az Úrhoz!

Feltűnik egy csinos, magas, rövid barnahajú leány: szinte nincs is, csak testileg jelen, a lelke messze, messze jár...

A szertartás befejezése után beszélgettem az Orosz Vöröskereszt vezetőjével, aki itt szervezte meg az oroszok kis államát és gondoskodik lelki

és szellemi táplálékukról. Nem szívesen beszél, kétszer is megkérdi, melyik lap részére írok. Csak akkor melegedik föl, mikor pár szóval említettük lapunk jellegét.

Szegény az eklézsia

A kultuszminisztériumtól kapták meg az óvoda helyiségeit kulturális célokra. Templomot, iskolát és könyvtárat rendeztek be. Minden este van istentisztelet — három hét óta. Csak mostanában sikerült ugyanis papot szereznük. Szíriából jött a jelenlegi pópa, aki havi ötszáz ezer koronáért látja el híveinek lelki gondozását! Szegény az eklézsia! Lassan vontatottan mondja tovább:

— Az iskolába huszonhárom gyermek iratkozott be, de kevesebben járnak az előadásokra, mert sok a kenyérkereső gyermek közöttük.

— Magyar nyelvet is tanulnak a gyerekek. A kultuszminisztériumtól kaptunk egy kedves magyar tanárt, aki sikerrel tanítja az apróságokat.

— Vannak az orosz kolóniában egyetemi hallgatók is, mérnökök, vegyészek, építészek; akik

természetesen a megfelelő főiskolákat látogatják.

— Gazdag könyvtárunk is van, havi tízezer korona a kölcsönzési díj. Nemcsak oroszok veszik igénybe a könyvtárat, hanem sok volt hadifogoly is, akik az odakint elsajátított nyelvet ily módon is gyakorolni akarják.

— A szükséges pénzt — amely különben lenyegesen kevesebb, mint amennyire szükségünk volna! — a Nemzetközi Gyermeksegélyező Egyesülettől kapjuk. Néha Amerikából is kapunk segélyt, így a YMCA (Young Men's Christian Association), valamint több altruisztikus intézmény juttat valamit a részünkre, főképpen a régi szervezetű Orosz Vöröskereszt.

Jelen és jövő

Kérdést intéztem még az általános megélhetésükre vonatkozólag is.

— Itt Budapesten aránylag nem panaszkodhatunk. Többé-kevésbé mind el vagyunk látva. Igaz, ma nem azokat a foglalkozásokat üzzük, amelyekre neveltek, de szükségét nem szenvedünk.

— Magyarországon ma kevesen élnek. Sokan vannak még Bulgáriában, Szerbiában, Németországban is. Nagy vándorlás indult meg mostanában Franciaország felé. Ausztriában van a legrosszabb helyzete az orosz kolóniáknak, mint-hogy ott a törvény tiltja az idegenek alkalmaztatását.

Szerettem volna még sok mindent kérdezni, de nem vitt rá a lelkem: minek olyan sebeket feltépni, amelyek már némiképpen behegedtek?

Már így is fájdalmas nézni azt a kínlódást, amellyel a régi hazának emlékeit, kultuszát igyekeznek ily távol is elővarázsolni. Az arcukon látható mindenikök kívánsága — a szemük csak egyet tükröz vissza: a nagy vágyódást a Haza iránt...

Bent megkezdődött az istentisztelet, halkán, sejtelmesen búri az alázatos óhaj:

— Goszpeevia pomiluj!

Sy.